

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. rženega cveta 1901.

Leto II.

Stric Janez.

Tam pri svetem Roku
grob smo naredili,
pa smo ga k počitku
položili.

Potlej smo odprli
skrinje in zaboje,
koder je skrivnosti
hranil svoje.

Kar smo tam dobili,
bome, to je čudo!
Srébrne denarje,
črno rudo;

kose bele krede,
podkev zarjavelo,
cipele podšite,
suknjo celo;

hlače raztepene,
orglice in gože,
pratike in pipce,
zajčje kože;

bruse in torilce,
vilice in žlice,
plesnjiv košček kruha
in potice.

Ali kdo bi tudi
vse vam to povedal!
Ej, da čuje stric me,
to bi gledal!

Pa bi me prijel spet
kot je vsake svetke
za uho in rekel:
„Viš Benetke!“

Pa bi spet iztikal
tam po hlevu našem.
„Kam pa ženeš voli?“
„,,I, saj jašem!““

„Kam pa jašeš, Janez,
lepe te konjiče?“
„,,V dim . . . Saj po klobasah
koze miče.““

Pa bi spet se vračal
z njive proti hiši.
„Kaj si pa naložil?“
„,,Slepe miši.““

„Pa kolo pri vozu
v tek se je pognalo.“
„,,Jezik mu podstavi,
pa bo stalo.““

„Kaj pa zdevlješ v kozelc?“
„,,No, saj viš — otrobe!““
„Kaj pa gre v korito?“
„,,Kar za zobe.““

Ah, pa stricu potlej
grob smo naredili,
pa smo ga k počitku
položili.

Simon Palček.

Kresna noč.

1.

Polagoma, neopazno
na zemljo noč hiti,
ah, kresna noč s svojimi čudi,
s pravljicami davnih dni.

Če z njimi objela bo rožo —
poljub ji dala bo,
če dahnila v sivo bo skalo —
se ji nasmejala 'bo . . .

In vse jo vabi, vabi,
in vse po nji hrepeni;
polagoma, neopazno
na zemljo noč hiti . . .

2.

Nad poljano plava
nemir nocoj,
nad poljano plava
lučk nebroj . . .

Nocoj govorijo rože
v ponočni čas,
k njim drobne kresnice-lučke
so prišle v vas.

Pa pravijo si o ljubezni,
o srečnih dneh,
o tihem hrepenenju
v prezgodnjih grobéh . . .

3.

Kresovi, jasni kresovi
obkrožajo tiho vas,
iz dalje, iz dalje plava
vesele pesmi glas.

In angeli božji hitijo
črez goro, črez plan,
izročajo zemlji pozdrave
nebeških poljan . . .

In stopajo v hiše pobožne,
ljudem pokoja nesoč . . .
Vso zemljo s tiho srečo
objema kresna noč . . .

Ivo Danič.

Tončki.

O tebi sanjam žive sanje,
o tebi usta govoré,
po tebi vedno duh mi toži,
po tebi hrepeni srce.

Bog ve, kdaj spet trenutki blagi
pournjejo se mi nazaj,
da gledam ti v očesce jasno
in najdem v njem svoj mladi raj? . . .

Bogomila.

Težaven začetek.

Spisal Ivo Trošt.

Da ste ga videli Zorčevega Milka! Nič drugega ne želim, nego da ste ga videli, kako moško je koračil! Takoj drugo leto svojega šolanja je bil že v srednjem oddelku — on, ki mu ni bilo neznano, da šteje komaj šest pomladi brezskrbnega življenja ob maminem predpasniku. Njegovi vrstniki so še grizli kamenita pisala, škripali po tablicah in komaj otipavali tisti — i, kakršnega je Zorčev Milko poznal že lani in še prej. Zato je pa letos v srednjem oddelku — kdo ne ve tega? — malone pri večjih učencih. In to ni malo. Pisanko, spisovnico, številnico, berilo, svinčnik in pero že nosi v šolo, a oni majhni le tablico, abecednik in računico.

»Letos bomo mi pisali s tinto!« se je pohvalil takoj prvi dan šolskega leta in ponosno prosil gospoda učitelja prvi — tintnik ter ga — kaj bi se menili? — tudi dobil.

Nestrpno je čakal dneva, ko začno pisati na papir.

Dočakal ga je, in začeli so na papir.

No, veste, tiste začetne vaje je tudi izdelaval, kaj bi ne? Gor — dol — ena — dve! To se vse ziblje kakor pri telovadbi. In okroglo in zavite črte je vse končal pošteno in brez posebne nesreče; le od peresa mu je dvakrat kanila debela kaplja tinte na lepopisnico, pa to se je zgodilo tudi drugim, ki so — seveda strahoma — kapljo z jezikom polizali s papirja. To je bilo sicer prepovedano, ker se človek lahko zastrupi s tinto, a Milko je videl druge in lizal tudi sam. Sreča, da ni bila tinta strupena.

Bral je, pel, računal in tudi risal prav marljivo.

Pa to je nasproti spisju in pravopisju na papir prava senca. Pisma, pobotnice, zadolžnice, kupne in menjalne pogodbe, da, celo izpričevala se vadijo pisati učenci na papir in pošiljati v daljne kraje. Ali naj oni iz nižje skupine pošiljajo svojo tablico po svetu? Da se jim razbije! Saj ste pametni!

Začeli so torej neko popoldne tudi pravopisno vajo, kar je bila Milkova srčna želja.

Da ste ga videli Milka! — Ničesar ne želim topleje, nego da bi znal slikati, pa bi vam ga naslikal, kako ponosno, samosvestno, marljivo in vestno se je lotil prve naloge. Toda ker ne znam slikati s čopičem in ne tako risati s svinčnikom, marveč samo s peresom, berite to-le: Na levi strani

poleg sebe »Drugo berilo«, pred seboj spisovnico, a nad obema imenitno se kremžeči obraz, kakor obraz našega dedka ono leto, ko so pisali stricu na Turško; samo naočnikov bi mu bilo še treba. Glava se mu je — seveda — same zadovoljnosti nagibala na levo in desno. Oči mirne, pazne; ustnice pa in brada so se zaokrožile v tako oštuljeno kopico, kakor jo je oštulil ono leto sosedov pastir, zapalivši na cesti najdeni ogorek gosposke cigare. Kaj hočete še več? Imenitnost je imenitnost! In kdor zna pisati imenitne stvari, je sam imeniten. Seveda.

Zraven Zorčevega Milka je sedel sosedov Janko, ki so ga lani tako radi imeli v srednji skupini, da so ga obdržali še letos. To pa veste, da je neka posebna ljubezen — pa ne do učenja. Janko je gledal Milka postrani in smeh ga je silil; saj njemu se je zdelo prepisovanje igrāča, prav nič imenitna igrāča. Lani so mu namreč le številke in računi zaprečili pot v višjo skupino.

Lahkotno je prepisal za nalogo prvi dve vrsti sestavka »Prva skrb«, dočim je Milko s težavo komaj pogrešil napis: Nalga. No, pa to je opazil samo Janko.

Naš začetnik je dobro videl svojega soseda dovršeni izdelek, sam pa ni vedel: ali naj prej bere ali prej piše: »V nekem kraju sta bila dva kmeta«. Iskati je moral skoro vsako črko. Pa kje? In še velike črke, vejice, pike! . . . Pero pomakati, brati, pisati, nič pogrešiti, nič pomazati, in vse to končati v — pol uri kakor drugi, kaj? Pa končajte vi, če morete! Zato je treba junaštva, mnogo junaštva.

In Milko se je ohrabil ter začel vztrajno pisati kakor je videl druge. Hitro, ročno . . . hajdi! Ali kmalu po junaškem začetku je prenašlo pomočil pero, in debela kaplja tinte mu je kanila na »Prvo skrb«, da so postale itak obširne črke nabrekle kakor velik pajek. Ali naj sedaj poliže okapek in »Prvo skrb«? Kaj mu pa ostane potem še na zvezku od vsega truda? Na desni in levi so že tovariši skladali zvezke; Milku sta pa tista »dva kmeta« oživela in zaplesala po »nekem kraju« v začetku stavka. Obraz se mu je nabral na jok, in dve debeli solzi sta se mu potočili po licu mimo brade na zvezek — na črnega pajka, na nepolizano »Prvo skrb«, ki se je raztegnila v — črno »mačko« kar čez pol strani.

Milko zajoka na glas. Morda kdo drugi ne bi po tolikem brezuspešnem trudu? To je nesreča, ne?

Zato se je bridko pritožil gospodu učitelju, da se mu je pomazalo . . .

»Vse sem videl. Ne boj se, Milko! Meni in gospodu nadzorniku in tudi tvojemu atu ne bo všeč tista pomazana stran. Ali sčasoma bo že bolje. Ostani tako priden kakor doslej: vsak dan boš napisal več, vsak dan lepše in snažneje. Boš, Milko, kaj ne? — No, tako! Saj te poznam!« pravi gospod učitelj.

Milko je obrisal solze, pogledal hvaležno gospoda učitelja in součence, pa prav žalostno svoj zvezek, ki ga je spravil z »mačko« vred k drugim. Mirno in ponižno je koračil potem s součenci domov.

Sedaj že piše Zorčev Milko — dobro vedoč, da še ni videl svojih sedem pomladi — prav snažno in spretno. Listov, pobotnic, zadolžnic, izpričeval, kupnih in menjalnih pogodeb seveda še ne piše in jih tudi ne bo tako brž, kar so mu tudi doma povedali njegov ata in pristavili, da se mora veliko učiti in mnogo izkusiti, kdor hoče napisati kaj pametnega. Zato pa Milko ne obupa: začetek je sicer težaven, ali kdor je marljiv in vztrajen, si že pomaga naprej.

Toliko je izkusil s prvo pravopisno nalogo.

Mladi požeruh.

Spisala Anka Zupančič.

»ožeruh, požeruh!« so kričali kaj radi vaški otroci za Kolenčevim Pepčkom, kadar so šli mimo Kolenčevega dvorišča iz šole. Seveda se je Pepček vselej jako jezil, pa tolažil se je, češ, kadar bom velik, bom vam že pokazal.

Radovedni ste že, odkod ima Pepček to ime. No, povedati vam hočem tudi to, a poprej naj vam povem, kakšen dečko vam je Pepček. Le pogledjte ga na sliki! Kuštrav in umazan je, kakor da bi videl vodo in glavnik samo ob nedeljah. Toda delali bi krivico njegovi mami, ko bi kaj takega mislili. Ona ga vsako jutro umije in počese, a preden je poldan — joj, Pepček, kakšen si že? Roke ima črne kot dimnikar, dasiravno si jih je že parkrat obrisal ob hlače. Lasje mu štrlijo na vse strani neba, in če se mednje vrine malo trave, sena ali slame, ga to tudi nič ne moti. Trake pri nogavicah izgubi vsak dan, in nogavice mu zlezejo do pet. — Takšen se prikaže opoldan h kosilu, da se ga mati kar ustrašijo.

Kaj pa dela Pepček, da se tak napravi? No, kar le ve in zna. Kadar polaga hlapec živini, je gotovo v hlevu; dekli bi rad pomagal pri svinjah, materi v kuhinji. Seveda je vsem le na poti, in najrajši ga vsak spodi. Nato se igra s psom in potem odrine na polje. Tudi tam se ga radi iznebijajo, in tako jo krene v vas k drugim otrokom, kjer se igra, dokler ga želodček ne sili domov.

Ali čas je že, da vam povem povest o njegovem nesrečnem imenu.

Bilo je spomladi, ko so imeli ljudje mnogo dela na polju. Prav težko je bilo očetu, oditi z doma ter gnati na semenj dobro rejene vole. A hoteli so jih prodati, in nikjer ni tako lepe prilike kakor na semnju. Naročili so materi, kaj naj ta dan na polju delajo, mati pa so jih prosili, naj jim kupijo to in ono na semnju. Tudi Pepček jih je prosil za takšen slamnik, kakršnega ima Podgorškov Tinče.

»No, če boš priden, ti ga pa prinesem«, so obljubili oče.

»O, prav priden bom«, je hitel Pepček.

Danes so bile vse njegove misli pri slamniku. Opoldan ni bil prav nič lačen, ker ga je silno skrbel obljubljeni slamnik.

Popoldan se je igral z drugimi otroki pri potoku, a sedaj se je jel oglašati želodček. Šel je k mami na polje in ji tožil svoj glad.

»Že prav. Bi bil pa opoldne jedel. Sedaj nimam časa, hoditi domov, ti kruha dajat«, ga zavrnejo mati. Žalosten in lačen je lezel Pepček domov. »Bom že kaj našel«, si je mislil. In res je nekaj našel.

Mati so skuhali veliko klobaso, ker so vedeli, da pridejo oče lačni domov. Shranili so jo na lesen krožnik in pridali kruha, da ne bo treba očetu

ničesar iskati. Da ne bi prišel pes do klobase in kruha, so vse skupaj zaprli v mizni predal. Hej, to je dišala klobasa lačnemu Pepčku! Jedel je in jedel, da mu je že prihajalo vroče in celo v želodcu ga je že tiščalo. Nazadnje ni mogel več. »No, Tiger ima tudi rad klobase«, si misli Pepček in da ostanek psu. V tem se ni motil. V par minutah ni bilo o klobasi ne sluha ne duha.

A Pepčku je postalo slabo. Jokal je in tožil, da ga v želodcu tišči. Mati so ga brž spravili v postelj in si niso mogli misliti, kaj je Pepčku tako naglo prišlo. Bili so že v strahu in mislili poslati po zdravnika. K sreči je Tiger veselo zalajal, in mati so vedeli, da pridejo sedaj gotovo oče. In res so prišli oče z novim slamnikom. A težko pričakovani slamnik ni Pepčka posebno razveselil, njegov želodec ga je preveč bolel.

»Pa menda ne bo nič hudega? Od kdaj pa mu je že slabo?« vprašajo oče.

»O, že opoldan ni mogel nič jesti«, pripovedujejo mati. »Ta popoldan je tožil, da je lačen, vendar nisem imela časa, da bi šla domov, mu jesti dajat. Morebiti je pa le tako lačen. Pepček, ali hočeš mleka?«

»O ne«, je zdihoval bolnik.

Mati so vedeli, da so oče lačni, zato so jim hoteli brž dati južine. A glej — ni klobase — ni kruha. Očetu je bilo vse jasno. »Pepček, ali si vse sam snedel?« ga vprašajo.

»Tudi Tiger je jedel«, se izgovarja deček.

»Vidiš, zdaj pa imaš kazen za svojo požrešnost. Otroci smejo le tisto jesti, kar jim dado ali dovolijo starši, drugače se jim godi tako, kakor zdaj tebi.«

V nekaterih dneh je bil Pepček spet zdrav in sedaj pazi, da ne je nikdar preveč.

Njegov brat Tone je Pepčkovo nesrečo povedal svojim součencem v šoli, in od takrat ga poredni otroci zmerjajo s — požeruhom.

Narobe svet.

Zbral *Vilomir Jelenc.*

obče je znano, da se Kitajci in njih navade jako razlikujejo od nas in naših navad. V tem odstavku hočem navesti nekaj glavnih slučajev razlike naših in kitajskih običajev.

Pri nas dajemo grofom, knezom in drugim plemenitašem največje spoštovanje radi njih imena, akoravno nimajo uradniške ali kake druge službe.

Pri Kitajcih imajo pravico do časti in spoštovanja le uradniki; kraljeviči in drugi principi brez uradniških služb veljajo za navadne ljudi.

Mi se pozdravljamo, da si drug drugemu podamo roko; če pa pozdravlja Kitajec, trese sam svojo roko.

Ako smo slabovoljni, in nas kdo kaj vpraša, mesto potrjenja z glavo pritrdimo in mesto zanikanja z glavo zmigamo. Če pa hoče Kitajec kaj potrditi, zmiga, če pa hoče zanikati, pomiga z glavo.

Mi nosimo kratka oblačila, ženske pa dolga krila; Kitajci imajo dolge halje, Kitajke pa kratka ogrinjala.

Kitajci bi nam šteli v zlo, ko bi prišli h gostiji oblečeni v beli ali kaki drugi svetli obleki, zakaj svetla barva je pri njih barva žalosti, črna pa barva največjega veselja.

Koliko truda imajo matere, da nauče svoje otroke nože, vilice in žlice pravilno držati, pri Kitajcih tega ni treba. Tu imajo mesto vilic in nožev majhne palice, s katerimi love po juhi plavajoče kose.

Ako imamo kakega častnega in odličnega gosta, ga posadimo na svojo desno stran; Kitajec pa bi nam štel v največje zlo, če bi ga ne posadili na svojo levo stran.

Pri nas bi gostu šteli v največje zlo, ako bi se mu pri kosilu v želodcu — kakor pravijo na kmetih — kozolci prevračali; Kitajcem pa je to jako všeč, češ, dobro mu je teknilo!

Naši otroci se igrajo, da mečejo žoge po zraku semintja, ali da spuščajo papirnatega zmaja, odrasli ljudje jih pa gledajo. Pri Kitajcih se pa igrajo odrasli. Med tem ko sujejo z nogami žoge po tleh in spuščajo zmaja, jih morajo otroci gledati.

Ako bi Kitajcu rekli, da naj gre na izprehod, bi lahko kaj skupili, zakaj večje potrate časa kot je izprehod ne poznajo.

Kitajci začno pisati na skrajnem voglu spodaj na desni in pišejo od desne proti levi navzgor. Na naslovu je zapisano ime dežele, potem kraja, stan in nazadnje ime prejemnikovo.

Pri zidanju hiše postavijo na štiri trame najprvo streho in šele potem napravijo zidove in stene.

Ne umivajo se nikdar, le časih se polijejo s toplo vodo. Osi pri vozovih nikdar ne mažejo.

To so glavne razlike,* in to na človeka, če biva v njih deželi, tako vpliva, da misli, da biva v narobe svetlu. Slednjič naj še omenim, da Kitajci ne poznajo šale.

Mi se smejemo, če primerjamo njih navade s svojimi, ako pa sliši Kitajec o naših navadah in vidi, da ni naša polt rumene barve ter da niso naše oči obrnjene poševno, tedaj se jako razjezi in nas zmerja s sebi lastnimi priimki.

PRILOGA „ZVONČKU“

Slovanske pravljice.

Priobčuje *Nik. Vrhov.*

9. Dvanajst mesecev.

(Slovaška.)

Bila je nekoč mati, ki je imela dvoje hčerá: svojo in pastorko. Svojo hčer je jako ljubila, pastorke pa ni marala, samo zato ne, ker je bila Marušica zalša nego njena Alena. Dobra Marušica si ni bila v svesti svoje lepote. Ni mogla umeti, zakaj se mati tako zadira nad njo, kadarkoli jo pogleda. Vsa dela je morala sama storiti: pospravljala je po hiši, kuhala, prala, šivala, predla, tkala, prinašala travo kravici in jo krmila. Alena pa se je lepo oblačila in dolgo poležavala. Marušica je bila jako delavna in potrpežljiva. Ko sta jo mačeha in sestra psovali in preklinjali, je bila mirna in krotka kakor jagnje. A zaman! Oni dve sta bili čedalje zlobnejši, ker se je Marušica razcvetela vsak dan lepše; Alena pa je prihajala čedalje grša.

»Čemu naj mi bo lepa pastorka?« si je mislila mačeha in si prizadevala z hčerjo vred, da bi se iznebila uboge Marušice. Stradali sta jo in pretepali; ona pa je trpela in pri vsi svoji edinščini prihajala vsak dan zalša. Mačeha in Alena sta trapili Marušico s takimi mukami, kakršnih bi si drugi ljudje ne mogli niti domisliti. Nekega dne sredi prosinca si je zaželela Alena vijolic.

»Maruša, prinesi mi iz gozda kitico vijolic. Rada bi si jih vtaknila za pas in jih duhala«, ukaže sestri.

»Za Boga, kaj ti je prišlo na misel, draga sestra? Kdaj si čula, da bi pod snegom rasle vijolice?« opomni ubožica.

»Kaj, ti se drzneš nasprotovati, ko ti jaz ukazujem? Kar pojdi in če ne prineseš iz gozda vijolic, te ubijeva z materjo«, ji zagrozi Alena. Mačeha pa zgrabi Marušico, jo sune črez prag in zaloputne duri za njo. Deklica je dolgo tavalá semintja. Lakota jo je morila; mraz jo je stresal; prosila je Boga, da bi jo vzel s tega sveta. Zdajci zagleda v daljavi svetlobo. Šla je za njo in prišla prav na vrh gore. Tam je gorela velika grmada. Krog nje je ležalo dvanajst kamenov. Na njih je sedelo dvanajst mož. Trije so bili stari belobradci, trije so bili mlajši od teh, trije še mlajši, najlepši pa so bili poslednji trije, ki so bili najmlajši. Vsi so tiho sedeli in strmeli v ogenj.

To so bili dvanajsteri meseci. Prosinec je sedel na najvišjem kamenu. Brada in lasje so mu bili beli ko sneg. V rokah je držal kij.

Marušica se prestraši in obstoji, kakor bi ji bile noge vkopane. Potem se osrči in stopi bliže, proseč: »Ljudje božji, dovolite mi, da se pogrejem pri ognju; mraz me trese.«

Prosinec prikima z glavo in vpraša deklico: »Čemu si prišla sem, ljuba moja? Česa iščeš tu?«

»Po vijolic grem«, odgovori Marušica.

»Sedaj ni čas, hoditi po vijolic, saj je sneg«, reče Prosinec.

»Vem, vem, ali sestra Alena in mačeha sta mi ukazali, naj prinesem vijolic iz gozda. Če jih ne dobim, me ubijeta. Lepo vas prosim, prijatelji, povejte mi, kje jih najdem?«

Tedaj se dvigne Prosinec, stopi k najmlajšemu mesecu in mu da v roke kij, rekoč: »Brate, sedi više!«

Mesec Sušec sede na višji kamen in mahne s kijem preko grmade. Zdajci vzplapola ogenj, sneg se začne tajati, drevesa zabrste, travica ozeleni, v travici zarde marjetičini popki, in bilo je spomladí. V grmovju so se razcvele vijolice, in preden se je nadejala Marušica, jih je bilo vse višnjevo.

»Brzo trgaj, Marušica, brzo!« jo priganja Sušec. Vsa vesela nabira Marušica vijolice; natrga jih veliko kito. Potem lepo zahvali mesece in hiti domov.

Oj, kako sta se začudili Alena in mačeha, ko sta zagledali Marušico z vijolicami. Šli sta ji odpirat vrata. Vijolice so zadehtele po vsi hiši.

»Kje si jih natrgala?« zareži Alena.

»Visoko tam v gozdu rastejo pod grmiči, polno jih je tam«, de Marušica.

Alena vzame vijolice in si jih vtakne za pas. Sama se veseli njih vonjave in tudi materi jih da poduhati, sestri pa ne reče: »Na, poduhaj jih še til!« —

Drugi dan je posedala Alena krog peči in si zaželela jagod. Poklicala je sestro in ji rekla: »Pojdi, Maruša, in prinesi mi iz gozda jagod!«

»Za Boga, ljuba sestra, kje naj dobim jagod? Ali si kdaj slišala, da bi rasle jagode pod snegom?« tarna Marušica.

»Kaj? Ti se mi drzneš nasprotovati? Neutegoma idi, in če mi ne prineseš jagod, te ubijem«, zapreti zlobna Alena. Mačeha prime Marušico, jo potisne čez prag in zaloputne za njo vrata. Bridko jokaje je odšla deklica v gozd. Snega je bilo na kupe, gazi nikjer. Marušica je tavela po snegu dolgo, dolgo. Naposled zagleda v daljavi prav tako svetlobo, kakršno je videla prejšnji dan. Razveseli se in gre za lučjo. Zopet pride h grmadi, ki je sedelo krog nje dvanajst mesecev.

Prosinec je imel najvišji sedež.

»Ljudje božji, dovolite mi, da se pogrejem pri ognju; mraz me trese«, poprosi Marušica.

Prosinec prikima in jo vpraša: »Čemu si zopet prišla sem? Česa iščeš tu?«

»Po jagod grem«, odgovori Marušica.

»Saj je zima, in v snegu ne rastejo jagode«, veli Prosinec.

»Vem, vem«, toži Marušica, »toda sestra Alena in mačeha sta mi ukazali, naj prinesem jagod. Če jih ne prinesem, me ubijeta. Lepo vas prosim, prijatelji, povejte mi, kje jih najdem?«

Prosinec vstane, stopi k mesecu, ki mu je sedel nasproti, in mu poda kij, rekoč: »Rožnik, sedi viš!«

Rožnik sede na višji kamen in mahne s kijem preko ognja. Visoko vzplapola hipoma plamen, ob njem se raztaja sneg, zemlja ozeleni, drevje zalista, ptičice začno prepevati, razcveto se cvetice po gozdu; bilo je poleti. Pod bukovjem je bilo vse polno belih zvezdic, ki so se nagloma izpreminjale v jagode in brzo zorele. Preden se je nadejala Marušica, jih je bilo vse rdeče krog nje.

»Brzo nabiraj, Marušica, brzo!« ji prigovarja Rožnik. Deklica hiti nabirat v predpasnik, dokler ni bil poln jagod. Potem lepo zahvali mesece in vesela steče domov.

Alena in mačeha sta se začudili, ko je prišla Marušica z jagodami. Šli sta ji odpirat vrata. Jagode so zadišale po vsi hiši.

»Kje si jih nabrala?« se obregne na sestro Alena.

»Visoko v gozdu sem jih dobila; polno jih raste tam v bukovju«, de Marušica.

Alena vzame jagode in se jih nazoblje dosita. Da jih tudi mačehi; Marušici pa ne črhne: »Vsaj eno pokusi!« Alena se je naučila jagod, tretji dan pa je zaželela rdečih jabolok.

»Čuj, Maruša, pojdi v gozd in prinesi mi rdečih jabolok«, ukaže sestri.

»Za Boga, ljuba sestra, kje naj bi pozimi dobila jabolok?« ji oponaša Marušica.

»Kaj? Ti se mi drzneš ustavljati, kadar ti ukazujem? Takoj steci v gozd in če mi ne prineseš rdečih jabolok, te ubijem«, ji grozi zlobna Alena. Mačeha zgrabi Marušico, jo potisne čez prag in zaluskne vrata za njo. Bridko jokaje hiti deklica v gozd. Snega je bilo na kupe, gazi nikjer. To

pot ni Marušica tavalala okolo: krenila je naravnost proti vrhu, kjer je gorela grmada in so sedeli dvanajsteri meseci drug poleg drugega. Najviše je sedel Prosinec.

»Ljudje božji, dovolite mi, da se pogrejem pri ognju, mraz me trese«, poprosi deklica, ko se je približala grmadi.

Prosinec prikima in jo vpraša: »Čemu si prišla sem in česa iščeš tod?«

»Po rdečih jabolk grem«, odgovori Marušica.

»Zima je; a pozimi ne rastejo rdeča jabolka«, jo opomni Prosinec.

»Vem, vem«, toži deklica, »toda sestra Alena in mačeha sta mi ukazali, naj prinesem iz gozda rdečih jabolk. Če jih ne dobim, me ubijeta. Lepo vas prosim, prijatelji, povejte mi, kam naj jih grem iskat?«

Prosinec vstane, stopi k enemu izmed starejših mesecev in mu da kij, rekoč: »Brate, sedi više!«

Mesec Kimavec sede na višji kamen in mahne s kijem preko grmade. Zdajci vzplameni in zardi ogenj, sneg izgine, toda drevje ne zalista; še tisti listi, kar jih je bilo na vejah, odpadejo, in hladen veter jih raznaša po orumeneli travi semintja. Po tratih so rasle nekatere cvetice; rdeli so se nageljni; v dolini je poganjal podlesek; v bukovju je rasla visoka praprot in gosti zimzelen. Marušici niso bile mar cvetke, ozirala se je marveč na vse strani, kje bi zagledala rdeča jabolka. Kako se razveseli, ko uzre jablano in na nji visoko med vejami rdeča jabolka.

»Brzo potresi, Marušica, brzo!« veli Kimavec. Deklica stresne jablano, in jabolko pade na tla; strese drugič, in drugo jabolko pade z drevesa.

»Brzo domov, Marušica!« ji veli Kimavec. Deklica takoj sluša, vzame jabolki, lepo zahvali mesece in vesela hiti domov.

Alena in mačeha sta se začudili, ko jima je Marušica prinesla jabolk. Precej sta ji šli odpirat. Marušica je jima izročila, kar je dobila v gozdu.

»Kje si utrgala jabolki?« jo vpraša Alena.

»Visoko v gozdu rastejo in dosti jih je še tam«, odgovori Marušica.

»Zakaj jih nisi prinesla več? Kajneda, gredoč si jih snedla?« se togoti Alena.

»Niti krljička nisem pokusila, sestra! Ko sem prvikrat stresla drevo, je padlo eno, ko sem ga drugič stresla, je padlo drugo jabolko. Večkrat mi niso dovolili tresti. Veleli so mi, naj grem domov«, se izgovarja Marušica.

»Da bi te strela!« zarohni Alena, hoteč udariti sestro. Marušica zbeži v kuhinjo in jokaje prosi Boga, da bi jo rajši vzel k sebi, nego da bi jo pretepali zlobna sestra in mačeha. Sladkosnedna Alena umolkne in pokusi jabolko. Tako ji je šlo v slast, da je trdila, da ni užila še nikdar take slaščice. Tudi mačehi je zadišalo jabolko. Obe sta ji snedli in še bi bili radi jabolk.

»Mamica, daj mi kožušček, pojdem sama v gozd«, se je ustila Alena, »ta blebetulja bi nama zopet grede snedla jabolka. Bom že našla tisti kraj, kjer rasto, in vse bom sklatila, najsi kriče name.«

Zaman ji je branila mati. Alena je vzela kožušček, si dela ruto na glavo in stekla v gozd. Mati je stala na pragu in gledala za njo.

Snega je bilo na kupe, gazi nikjer. Alena je tavalala semintja. Želja po sladkih jabolkah jo je podila dalje in dalje. Kar zagleda v daljavi svetlobo. Gre za njo in pride vrh gore, kjer je gorela grmada. Krog nje je sedelo na dvanajsternih kamenih dvanajstero mesecev. Alena osupne; toda kmalu se osvesti, stopi bliže k ognju in iztegne roke, da bi se pogrela. Storila je to, ne da bi bila povprašala mesece, se li sme pogreti ali ne; niti pozdravila jih ni.

»Čemu si prišla? Česa iščeš tod?« jo nejevoljen vpraša Prosinec.

»Zakaj me vprašuješ, ti stari bedak, kaj tebi mar, čemu sem prišla semkaj«, ga priseka Alena, se obrne in odide v gozd.

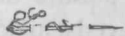
Prosincu se zmrači čelo. Jezno mahne s kijem nad glavo. Hipoma se pooblači nebo, in sneg se začne vsipati kakor iz vreče. Mrzel veter zatuli po gozdu. Alena ni videla niti koraka predse; begala je semintja in se pogrezala v zamete. Udje so ji jeli slabeti. Preklinjala je Marušico in Boga. Trepetaje od mraza se je zgrudila. Kožušček je ni več grel; snežilo pa je venomer.

Mati je pričakovala Aleno. Vsak hip se je ozirala skozi okno in gledala, ali še ne gre hči. Ura je minevala za uro, Alene pa ni od nikoder. »Morda ji jabolka tako teknejo, da se ne more ločiti od njih, ali kajli? Sama moram iti pogledat, kje je«, sklene naposled mati, obleče kožušček, si dene ruto na glavo in gre iskat Aleno. Snega je bilo na kupe, nikjer gazi. Mati kliče Aleno, toda ona se ji ne odzove. Dolgo je tavalala semintja. Sneg je padal neprenehoma, in mrzel veter je vihral po gozdu.

Marušica je skuhala večerjo, nakrmila kravico, toda Alene ni od nikoder in tudi mačehe ne. »Kje sta neki tako dolgo?« premišljuje Marušica, sedaje h kolovratu. Polno vreteno je že napredla; Alene in mačehe pa še ni domov.

»Za Boga, kaj se jima je neki prigodilo?« tarna deklica in pogleduje skozi okence. Na nebu je lesketalo polno zvezd, na zemlji je bleščal novi sneg, a človeka ni bilo videti nikjer nobenega. Žalostna zapira Marušica okence, se pokriža in moli za sestro in mačeho. Drugo jutro čaka z zajutrekom in čaka s kosilom, ali ne pričaka ni Alene ni mačehe. Obe sta zmrznili v gozdu.

Marušici je ostala hišica in kravica in kos polja. Dobro se ji je godilo potem. Živela je v miru.

Sanje.

*Rožice, kaj ve sanjate,
kadar se trudne klanjate,
kadar zaprte jasne oči
sredi pomladnih noči?*

*»Ah, kaj rožice sanjamo,
kadar se k zemljici klanjamo? —
Jutro prihaja s prečisto roso,
fantič pa kleplje si koso.«*

*In zato v jutru pomladnem
solzne so vedno naše oči . . .
Da ji skoro ugasne življenje,
tega se vsaka roža boji.«*

Bogomila.

Pravljica o pedenj-možeh in o rjavem hrošču.

Spisal Jožef Barbič.

Zivela sta globoko v gozdu dva pedenj-moža: Tik in Tak. Dobra možička sta bila, stara po letih, a otročja v vedenju. Iz vejic, odpadlih z dreves, sta si gradila hišice, ki sta jih pokrivala z listjem. Iztikala sta po grmih in se zibala na vejah. Zgodilo se je časih, da je bil Tik neroden in je telebnil na nos. Takrat se je smejal. Tak, da se mu je tresel trebušček. A časih se je zgodilo, da je bil Tak neroden in je telebnil na nos. Takrat se je smejal Tik, da se mu je tresel trebušček.

Kadar nista imela drugega opravka, sta se vlekla za dolgi bradi, ali pa sta se skrivala drug pred drugim. Eden je čepel za krtino, drugi za mravljiščem. In ko sta se našla, sta se zopet smejala, da sta poskakovala od tal. Bila sta v resnici vedno dobre volje! Pila sta roso in zobala jagode, jagode, dobre, sladke, rdeče jagode in črne borovnice. Tik si je namazal nos z rdečo jagodo, Tak pa si ga je namazal z črno borovnico. Ej, pa sta se zopet smejala kot otroka, da, kot dva otroka!

Nekega jutra sta zgodaj vstala in se odpravila na izprehod. Bilo je še hladno, zakaj sapica je vršela med vejami in listi.

In ko gresta tako naprej, izpregovori Tik in pravi: »Ih, kaj vem, da me danes tako zebe v glavo, pa samo v glavo!«

Tak ga pogleda, se prime z obema rokama za trebušček in se začne smejati na vse grlo: »Kih, kih, kih! Pasja noga! Kaj bi te ne zeblo v glavo, ko si gologlav! Kih, kih, kih . . .«

In Tik se prime za glavo, se ustavi in zapišči: »Lej, lej, lej! Šment! Saj res! Čepico sem pozabil doma pod posteljo! Zato me zebe, lej, saj res! Kdo bi si mislil?«

In tudi njega začne lomiti smeh.

»Dobra je ta!« reče Tak. »V bodoče priveži čepico na pajčevino, pa si jo ovij okrog nosú, da je ne boš pozabil doma.«

»Kajpada!« se ujezi Tik. »Seveda, pajčevino si bom ovijal okrog nosú, da me bo ponoči žgečkala, da bom kihal in budil samega sebe. Rajši si jo privežem za uho.«

»Pa za uho!« pravi Tak in govori dalje: »A danes, ko je tako lepo jutro, se igrava vojake, vojake-junake.«

»No, dobro!«

In vsak utrga s tal travo, pa si jo prisloni ob desno ramo, kakor delajo vojaki-junaki.

In Tik pošegeče Taka v nos, a Tak pošegeče Tika v uho. Oba odskočita za pol pedi in udarita v glasen smeh.

»Ali sem te?« vpraša prvi.

»Pa sem tudi jaz tebe!« se odreže drugi.

»Sedaj si pa brez glave!« reče Tik.

»Ti tudi, ti tudi! Le poglej se!« vpije Tak.

In oba se ustrašita, da sta izgubila glavi. Zatorej se naglo prime Tik za glavo in zakliče veselo: »O-ho, o-ho! Jaz jo pa še imam, o, še jo imam svojo glavo, glavo, glavico!«

Takisto stori Tak in zapoje:

»Glava, glava, glavica,
saj te ni odsekala
travica . . .«

Potem gresta dalje. Pa sta bila že trudna, zatorej se položita po tleh. A ko se ozreta okrog, zapazita, da sta prišla prav na kraj prepada. Debelo pogledata v globočino. In koga zagledata tamkaj?

»Joj!« vzklikne Tik. »Ali ga vidiš, ali ga vidiš?«

»I, seveda ga vidim, saj je velik ta-le rjavi hrošč!« odgovori Tak.

Rjavi hrošč pa se je ravno pretegnil in obrnil na hrbet, da bi spal še dalje. Ravno se mu je sanjalo, da obira mlade hrastove liste. Sline so se mu pocedile, in lepo se je držal na smeh.

»Ti lenoba grda!« se ujezi Tik. »Vsak pošten človek ima že dovolj spanja! Samo ti bi še dreto vlekel?«

»E, saj je ne boš!« dostavi Tak in začne drezati hrošča s travo. Tudi Tik mu pomaga, in hrošč se začne zvijati in iztezati. Pa kako se tudi ne bi? Saj ga je vendar žgečkalo.

In to žgečkanje ga prebudi, in jeza ga popade, ko zagledajo njegove kremežljave oči nagajivca.

»Le čak!« si misli hrošč. »Pa bom vaju izplačal, da me bosta pomnila.« In kakor bi trenil, se zapraši pedenj-možema v bradi, da se prekucneta v znak in zavekata od strahu in bolečin.

Tik je priletel na regrat in se je opraskal do krvi, Tak pa je padel na bodečo nežo, ki mu je razparala suknjico in čepico.

In od tedaj se vselej izogneta vsakemu rjavemu hrošču na devetin-devetdeset korakov.

Grajski hlapec.

Spisal *Peter Petrovič.*

a visokih, skalnatih hribih so zidali v starih časih vitezi mogočne gradove. Še dandanes jih vidimo tuintam po slovenski domovini: nekateri so se ohranili do današnjih dni kot spomeniki stare mogočnosti, drugi so se razsuli v kamenje in pesek, in njih razvaline nam govorijo o minljivosti vsega posvetnega.

Nekje na Dolenjskem stoji še dandanes tak grad, imenovan Zabukovski grad. Na eno stran se spušča hrib polagoma v ravnino, na drugo stran pa je strmo odsekan in se izgublja v globok prepad.

Tamkaj je živel graščak, stari zabukovski gospod. Nakopičil si je bil mnogo imetja, ki ga je skopo skrival za močnimi zidovi svojega gradu. Razne dragocenosti, rumene cekine in druge take stvari, ki si jih je priščedil v teku dolgih let, je imel shranjene v stolpu, ki se je dvigal ob robu prepada visoko v oblake. Dostikrat podnevi se je mudil v stolpu, pregledaval in prešteval svoje bogastvo ter čutil ob tem tiho zadovoljstvo v svojem srcu. Na tem ogromnem bogastvu je visela vsa njegova duša. Imel je mnogo, a želel si je še več. Ob njegovih zakladih mu je prihajalo srce bolj in bolj brezčutno; želelo je samo, da bi se kupi denarja in drugih dragocenosti vedno bolj množili. Če je potrkal siromak na njegova vrata, ga je sirovo odpravil, a brez utehe, brez daru. Bil je ta stari zabukovski gospod skop, neusmiljen, trd . . .

V stolpu pred zakladnico je čula noč in dan straža, da bi se kdo ne pritihotapil tjakaj in ne odnesel gospodu bogastva.

A želja po tem bogastvu se je polastila grajskega velikega hlapca Tomaža. Neprestano je premišljal, kako bi se skrivoma priplazil do zakladnice, si napolnil žepe z zlatom in srebrom ter se potem umaknil v tujino, da bi mogel tamkaj brezskrbno živeti.

In tako se je zgodilo, da je docela dozorel njegov načrt. Nekega dne si je prisvojil viteško gospodovo opravo z mečem in s ščitom, ki jih je skrivoma vzel v orožarnici. Drugega dne se je prikradel v gospodovo spalnico in je vzel tamkaj ključ, ki so odpirali z železom okovana vrata zakladnična. Tistega dne v poznem mraku je odvedel iz hleva brzega konja ter ga je privezal k deblu v gozdu kraj gradu, da ga zajaše in zdirja z njim v tujino, ko izvrši tatvino. Straži, ki je morala čuti tisto noč pred zakladnico, je kupil močnega vina, da bi se ga napila ter potem — zaspala. Ko je legla na zemljo noč in so pospali ljudje v gradu, se je preoblekel Tomaž v viteško opravo, se oborožil z mečem in ščitom ter začel plezati po kamenju in skalah pod stolpom. Pomagal si je z lestvo ter se v resnici že približal oknu v stolpu, ki je menil splezati vanj, zabosti stražnika, če bi se prebudil, si nagrabiti denarja in potem naglo oditi z bogatim plenom.

Ali v tistem trenutku, ko je menil Tomaž, da se mu tatvina posreči, se prebudi stražnik. Zbudilo ga je škrtanje po zidu in rožljanje kovanega

orožja. Naglo plane k oknu, skozi katero je prihajal šum, a ko zapazi nenavadnega gosta na obzidju, se zapraši vanj, da strmoglavi Tomaž v globočino . . .

* * *

Drugega dne so našli v prepadu nesrečnega Tomaža z zlomljenimi udi in razbito glavo.

Starega grajskega gospoda je silno pretresel ta dogodek. Nič več ni imel pravega veselja s svojim ogromnim bogastvom, ki mu je mrtvo ležalo v stolpu, o katerem je bil sedaj prepričan, da ni nedostopen in nepremagljiv stražnik njegovih zakladov.

Ker ni imel nobenega potomca, ki bi mu ostavil svoje bogastvo, se mu je dozdevalo bolj in bolj nespametno, da hrani tako skopo svoje imetje. Ob takih mislih se mu je začelo mehčati srce, in njegova roka je prihajala od dne do dne radodarnейša in usmiljenejša.

In tako se je zgodilo, da so začeli njegovo dobro srce hvaliti ubožci in sirote, in daleč je zaslovel glas o dobrem zabukovškem gospodu.

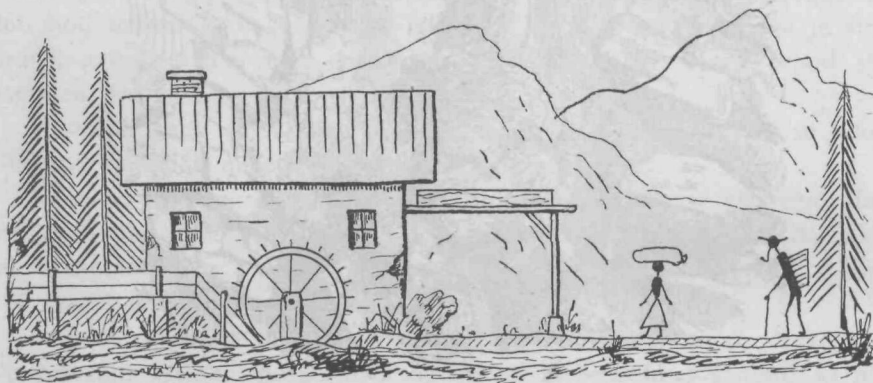
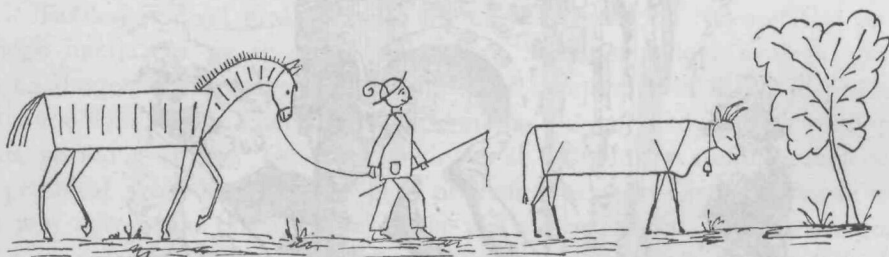

Mladi risar.

Priobčil *Vojteh Sitsch.*

Kakor mi pravijo razna poročila, so »Zvončkovi« mladi risarji že vrlo napredovali. Podobice, ki so bile doslej priobčene na tem mestu, znajo že tako dobro risati, da jih je veselje gledati. Zatorej jim priobčuje današnja številka ljubega »Zvončka« zopet nekaj novih podob, ki jih naj posnemajo naši mladi umetniki!

Ajda.

Naši pradedje so nekdaj stanovali v vzhodnih deželah — tam, kjer sije in greje solnce leto in dan, kjer je obilo zlata in brez mere bogastva. Toda sčasoma so postali tisti kraji ljudem pretesni, in naši pradedje se napotijo, iskat si drugih selišč. Ker so bili miroljubni, so rajši zapustili kraje obile sreče, nego da bi se s svojimi sosedi ruvali in pobijali. Ko se vzdignejo na pot, jim Bog pošlje zrno z obvestilom: »Koderkoli boste potovali, vsajajte to zrno; kjer ozeleni in doraste, tam ostanite. Ako pa ne ozeleni v treh dneh, ga izkopljite in se pomaknite dalje!« — Nikjer ni ozelenelo

zrno: ne na bregu Črnega morja, ne na poljskih planjavah, ne po nemških gorah, le v slovenski zemlji je ozelenelo in se razvilo v belo cvetje ter prineslo prijeten in koristen sad. In še dandanašnji seje Slovenec ajdo. Če pritisne suša, ali jo popari slana, pridejo hudi časi slovenskemu kmetu.

Narodna pripovedka.

Za mlade kuharice.

Vsak začetek je težak. Temu bi lahko pritrdile tudi naše mlade kuharice, ko se začno sukati okolo ognjišč. Kolikokrat se jim prismodi mleko! Da se jim pa več ne

pripeti ta nezgoda, naj ravnaajo z mlekom tako-le: Mleka ne smejo nikdar pristaviti k ognju v popolnoma suhem loncu. Osnaženi lonec je treba vedno prej izmiti s čisto vodo, da je lonec znotraj nekoliko moker. Najbolje je, če rabimo za kuhanje mleka vedno isti lonec, ki ga potem, ko ga po porabi osnažimo, napolnimo s čisto in mrzlo vodo.

Važno pravilo.

Karkoli delaš, delaj oprezno! Pametno delo je zdravju koristno, neprevidnost pa povsod škoduje. Pri delu pazi, da si ne pokvariš zdravja, pazi pa tudi pri igri, da si ne raniš in ne poškoduješ zdravih udov! Naj ti bo vedno in povsod v mislih pregovor: Bolezen pride s senenim vozom, a odide po nji!

Redek rojstni dan.

Rojstni dan je redek dogodek za one, ki so rojeni dne 29. svečna 1896. Sedaj jim je sojeno, da čakajo osem let, da se vrne ta dan. Leto 1900 bi sicer moralo biti prestopno leto. Ali da soglašajo koledarski podatki z letno dobo, je potrebno, da okroglih števil stoletij, ki se ne dajo brez ostanka deliti s 4, ne računamo za prestopna leta. Leti 1200 in 1600 sta bili (kakor leto 1896.) prestopni leti, a letos je

izostal 29. svečan, in svoj rojstni dan bodo slavili šele leta 1904. tisti, ki so bili rojeni dne 29. svečna 1896.

Robci iz papirja.

Japonci, Kitajci in Koreanci rabijo žepne robce, ki so napravljeni iz najnežnejšega papirja. Kadar je tak robec zamazan, ga ni moči oprati, nego ga vržejo v kraj. Zato so pa tudi papirnati robci jako ceno.

Hiša.

Kadar dogradé zidarji in tesarji hišo, se tega vesele. Zelen smrečji vršiček privežejo na ostrežje ter ga okrase z zastavicami in pisanimi trakovi. Toda hiša še ni dogotovljena. Priti morajo še drugi rokodelci, da dogotové zidanje. Ključničar, mizar, kamnosek, steklar, krovec, klepar, pleskar, sobni slikar, pečar imajo z zgradbo še dovolj posla, preden nam jo pripravijo v prijetno in udobno stanovanje.

Pametnice.

Priroda je velika knjiga,
ki srce blaži, dušo dviga.

✦

Kdor zvezd zlato imeti hoče,
ta hoče to, kar ni mogoče.

Luna.

Besede zložil *Anton Martin Slomšek.*

Mirno in lahko.

Uglasbil *F. Ks. Schneider.*

Pri - jaz - no lu - na sve - ti, nam lah - ko noč že - li, med
Po - hlev - no se za - kri - va, od - kri - va spet o - braz; po -
Le sve - ti, sve - ti, lu - na! Pre - ganjaj temno noč, da

zvez - da - mi se ma - ja, skoz' me - gle se sme - ji, med ji.
pot - ni - ka to - la - ži, da mu je kraj - ši čas, po čas.
soln - če - ce pri - si - je, pri - ne - se no - vo moč, da moč!

Pazite na tinto!

Učeni ljudje so preiskovali tinto. Našli so, da se nahaja v večini tint različnih plesnih in drugih gobic in mnogo raznih neizmerno majhnih povzročiteljev bolezni. Zlasti mnogo takih stvarc se nabere v tintnikih brez pokrovov. Ako so vcepili te škodljive reči morskim prešičkom, podgam ali mišim, so te živali črez nekoliko

dni poginile. — Lahko si torej razlagamo tiste žalostne slučaje, ko je povzročilo ranjenje z mokrim peresom zastrupljenje krvi ali celo smrt. — Nekateri otroci imajo slabo navado, da stavijo s tinto umazana peresa v usta ali da ližejo tintne madeže z jezikom. Na ta način prihajajo strupene stvari, ki so v tinti, v želodec in morejo povzročiti če ne naglo zastrupljenje, pa bolezen.

Skakalnica.

Priobčila *M. O.*

O-	v	daj	po-	z	pot,	Ti
kre-	gum	če,	vi	nam	sti!	na-
dja-	pra-	um,		naš	di;	ki
ska-	po-	nju	vo-	ne	mi	bo-
ži	če	da,	brez	di,	do	skle-
sti,	že	ka-	sre-	kar	sla-	bo-

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Naloga.

Priobčila *M. O.*

Polž leze na 11 m visok plot. Podnevi preleze 3 m, ponoči pa zdrsi za 2 m nazaj. Kateri dan prileze na vrh plotu?

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev starinskega napisa in naloge v peti številki.

Starinski napis: Kadar omagajo v puščavi karavane, jim vrč vode reši življenje.

Prav so ga brali: Srečko Ferjančič, učenec na vadnici v Ljubljani; Anica Naglič, Milko in Slavko Naglič, učenca v Ljubljani; Vida in Ante Obreza v Ljubljani; Roman Levce, gimnazijalec v Ljubljani; Ivanka Žager, učenka, Tonček Žager, učenec na Gorici (Štaj.); Rožica Burja v Ljubljani; Maks Kovačič, učenec pri Sv. Trojici v Slov. gor.; Marija Zacherl, učiteljeva soproga v Ljutomeru; Andrej Čekada, učenec v Ljubljani; Ivanka Kocmu, učenka pri Sv. Jurju ob Ššavnici; Fanči Triller, učenka VI. razreda pri Uršulinkah v Ljubljani; Leo Jelenc, učenec v Ljubljani; Elica in Minka Jebačim, učenki, Mirko Jebačim, učenec v Ljubljani; Zdenka Pirc, učenka v Kranju; Štefan Schneider in Ludovik Kociper, učenca v Svetinjah.

Naloga: Ko je Urša prodala 500 hrušk, ji je Rezinih že zmanjkalo, a ker je zadnjih sto, ki so bile njene, prodajala tudi po pet za 2 h, je (samo pri zadnjih 100) izkupila 10 h premalo.

Prav so jo rešili: Vida in Ante Obreza v Ljubljani; Leo Jelenc, učenec v Ljubljani; Elica in Minka Jebačim, učenki, Mirko Jebačim, učenec v Ljubljani; Zdenka Pirc, učenka v Kranju; Štefan Schneider in Ludovik Kociper, učenca v Svetinjah; Dragotin Vrhovec, Rafael Justin, Franc Klančičar, učenci, in Fani Justin v Ljubljani.

Novim naročnikom so na razpolago še vse številke lanskega in letošnjega letnika.

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrta leta 1 K 25 h. — Izdajatelj, upravnik in odgovorni urednik je **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7. — Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gangl**, Dunaj (Wien), IX., Porzellangasse Nr. 20, II., III./31.

Last in založba »Zaveze avstr. jugoslovanskih učiteljskih društev«. — Tiska »Narodna tiskarna« v Ljubljani.